

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Кж 1 1092/18
Дана 17.12.2018. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, кривично одељење, у већу састављеном од судија Војновић Душана председника већа, те судија Дедић Милорада, Париповић Зорана, Писарић Здравке и Стакић Зденке чланова већа, уз учешће Аните Лончарић у својству записничара, у предмету против **окр. АА** због кривичног дела тешко убиство из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а и кривичног дела из чл. 348 ст.5 у вези ст.1 истога члана КЗ-а, одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Сомбору и жалби браниоца окривљеног АА по службеној дужности адв. Иване Делић из Сомбора изјављених против пресуде Вишег суда у Сомбору К. 39/18 од 02.10.2018. године, по одржаној седници већа дана 17.12.2018. године у смислу члана 447 ЗКП-а, у присуству заменика АЈТ-а Нови Сад Иване Летица Павић и браниоца окривљеног адв. Иване Делић из Сомбора, већином гласова донео

ПРЕСУДУ

I Жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору се **УСВАЈА** и пресуда Вишег суда у Сомбору К. 39/18 од 02.10.2018. године се **ПРЕИНАЧАВА**, само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Новом Саду претходно применом одредби чл. 60 КЗ-а, окривљеном АА за кривично дело тешко убиство из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а за које првостепеном пресудом оглашен кривим утврђује казну затвора у трајању од 40 година, а као правилно утврђену узима казну затвора у трајању од 2 (два) године, за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст.5 у вези ст.1 истога члана КЗ-а за које првостепеном пресудом оглашен кривим, те даљом применом одредби чл. 60 ст.2 тач.1 КЗ-а окривљеног АА **ОСУЂУЈЕ НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 40 (четрдесет) ГОДИНА ЗАТВОРА**, у коју казну му се сходно одредбама чл. 63 КЗ-а урачунава време проведено у притвору рачунајући од 03.05.2017. године, па до ступања на издржавање казне затвора у установи за издржавање казне затвора.

II Жалба браниоца окривљеног АА, се **ОДБИЈА**, као неоснована и првостепена пресуда Вишег суда у Сомбору К. 39/18 од 02.10.2018. године у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К. 39/18 од 02.10.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст.5 у вези ст.1 истога члана КЗ-а, те му претходно за кривично дело тешко убиство из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а утврђена казна затвора у трајању од 34 године, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст.5 у вези ст.1 истога члана КЗ-а утврђена казна затвора у трајању од две године, а даљом применом одредби чл. 60 ст.2 тач.1 КЗ-а за кривична дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 34 године, у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору рачунајући од 03.маја 2017. године, па до упућивања на издржавање казне затвора.

На основу чл. 348 ст.6 у вези са чл. 87 КЗ-а окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела и то један пиштољ марке "ЦЗ" М - 57, калибра 7,62 мм, фабричког број ... у коме се налази 8 метака калибра 7,62 x 2,5 мм, један нож-бајонет са футролом начињен од метала и коже, дужине 38 мм, дужине сечива 25 мм и ширине сечива 2,5 мм, 1 пиштољски оквир са шест метака калибра 7,62 x 2,5 мм, који предмети се по правноснажности пресуде имају предати Полицијској управи у Сомбору ради комисијског уништења истих.

На основу члана 264 ст.1 КЗ-а обавезан окривљени да плати трошкове кривичног поступка настале пред ВЈТ Сомбор у износу од 85.452,54 динара, те трошкове настале пред судом у износу од 147.171,65 динара као и да плати трошкове браниоца који му је додељен по службеној дужности, а о чијим трошковима ће суд одлучити посебним решењем, а све у року од 60 дана рачунајући од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Истом одлуком на основу чл. 258 ст.4 ЗКП-а оштећени су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Виши јавни тужилац у Сомбору због неправилне одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се жалба усвоји, побијана пресуда преиначи и окривљеном изрекне јединствена казна затвора у трајању од 40 година, при чему ће се претходно за кривично дело из члана 114 ст.1 тач.11 КЗ-а утврдити казна затвора у трајању од 40 година, а за кривично дело из чл. 348 ст.5 у вези става 1 КЗ-а утврдити казну затвора у трајању од две године.

- Бранилац окривљеног АА по службеној дужности адвокат Ивана Делић из Сомбора наводећи да жалбу подноси из свих законом предвиђених разлога са предлогом да се жалба усвоји, побијана пресуда укине или да се иста преиначи на начин што ће се окривљеном утврдити појединачно значајно нижа казна затвора за предметна кривична дела и изрећи му се јединствена казна затвора у значајно нижем трајању. У поднетој жалби бранилац је ставио захтев да буде извештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац је у поднеску Ктж. 1281/18 од 09.11.2018. године предложио да се као основана усвоји жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору и побијана пресуда преиначи тако што ће се окривљеном изрећи јединствена казна затвора у трајању од 40 година а претходно за кривично дело из члана 114 ст.1 тач.11 КЗ-а утврдити казна затвора у трајању од 40 година, а за кривично дело из чл. 348 ст.5 у

вези става 1 КЗ-а утврдити казну затвора у трајању од две године, а да се жалба браниоца окривљеног АА одбије као неоснована.

Апелациони суд у Новом Саду одржао је дедницу већа у смислу чл. 447 ЗКП-а у присуству заменика Апелациног јавног тужиоца у Новом Саду Иване Летица Павић и браниоца окривљеног адвоката Иване Делић из Сомбора, на којој седници већа размотрио све списе овог кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом Вишег суда у Сомбору К. 39/18 од 02.10.2018. године, па је по оцени навода и предлог изнетих у поднетим жалбама, са објашњењима датих у седници већа од стране заменика АЈТ-а Нови Сад Иване Летица Павић и браниоца окривљеног адвоката Иване Делић из Сомбора, а испитијући побијану пресуду сходно одредбама чл. 451 ст.1 ЗКП-а у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби нашао:

Жалба Вишег јавног тужиоца је основана, а жалба браниоца окривљеног АА неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст.1 тач.11 ЗКП-а, а наиме да је изрека пресуде неразумљива. Изрека првостепене пресуде је по оцени овога суда јасна и размљива, јер садржи у потпуности све оно што у смислу чл. 424 ст.1 тач.1 ЗКП-а мора имати пресуда којом се оптужени оглашава кривим, као што је то у конкретном случају. Наиме, у смислу цитираног законског прописа у пресуди којом се оптужени оглашава кривим, суд ће означити не само за које се дело оптужени оглашава кривим, већ мора навести чињенице и околности које чине облежја кривичног дела, као и оне чињенице од којих зависи примена одређене одредбе кривичног законика, те чињенице у побијаној пресуди, а у односу на кривична дела тешког убиства из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а и кривично дело из чл. 348 ст.5 у вези ст.1 истога члана КЗ-а су у потпуности садржане, а такође и чињенице које се односе на виност окривљеног, на шта се супротно указује без основа жалбом браниоца окривљеног АА.

Надаље неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст.2 тач.2 ЗКП-а, обзиром да овај суд као жалбени налази да пресуда није донета повредом поступка ове врсте. Наиме противно наводима у жалби пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује које чињенице и из којих разлога првостепени суд узима као доказане, надаље оцена одбране окривљеног АА дакле у ком делу суд не прихвата наводе окривљеног АА, а што све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Нема никакве противуречности између стварне садржине навода и исказа како сведока оштећене ББ, сведока ВВ, сведока ГГ и сведока ДД, а у односу на околности којим редоследом и како се догађај одиграо у односу на радње које је предузимао окривљени АА, на шта се супротно и без основа указује жалбом браниоца окривљеног АА.

У основи по својој садржини жалбом браниоца окривљеног осим истакнутог, у основи се побија утврђено чињенично стање, да окривљени АА није учинио кривично дело тешко убиство из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а на начин како је то описано у чињеничном делу изреке првостепене пресуде, него је по становишту одбране окривљени АА након што је разбио стакло на вратима куће ушао у унутрашњост и да га је тада сада пок. ЋЋ вређала и да је услед тога доведен у стање афекта гнева, а да је првостепени суд погрешном оценом одбране окривљеног АА и исказа сведока оштећене ББ, сведока ВВ, сведока ГГ и сведока ДД погрешно утврдио чињенично стање, но ово не представља битну повреду поступка већ је то питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

Жалбом браниоца окривљеног АА неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану окривљеног, па је у складу са одредбом члана 419 ст.1 и 2 ЗКП-а, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу савесно оценивши све доказе појединачно и са осталим доказима и при томе правилно утврдио чињенично стање.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа, су наводи формалне одбране како у току првостепеног поступка тако и у речи странака да је првобитно окривљени АА дошао у кућу пок. ЂЂ и да га је иста вређала, да је његова мајка курва, да је он копиле, да он и ЕЕ тамо немају ништа и др., а да је тада окривљеном пукао, како то наводи бранилац, филм и да је постановишту одбране окривљени АА био у стању афекта беса. Насупрот оваквим наводима у жалби браниоца окривљеног АА првостепени суд је на страни 19 став 2 образложења првостепене одлуке децидно изнео исказ оштећене ББ а у односу на хронологију догађаја и шта јој је окривљени АА рекао, те исказ сведока ВВ и ГГ који виде окривљеног АА када долази као и разлоге зашто су позвали сада пок. ЖЖ, а из разлога што је од стране ових сведока виђено да окривљени АА има за појасом нож. Дакле правилно је првостепени суд ценио исказ оштећене ББ као непосредног очевица као и сведока ГГ и ВВ, и наведеним исказима са разлогом поклонио пуну веру, а није прихватио одбрану и наводе окривљеног АА о чему првостепени суд на страни 17 став 3, 18, 19 и 20 образложења првостепене пресуде дао у потпуности јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Следствено томе правилно је првостепени суд ценио налаз и мишљење тима вештака Специјалне затворске болнице у Београду датих од стране др Милене Станковић психијатра, специјалисте форензичке психијатрије мр др Марије Панић психијатра и др Веселина Печенице психијатра на основу ког дакле претходног прегледа окривљеног АА утврђено да код истог у односу на личност региструју повремена обележја афективне лабилности, снижене толеранције на фрустрацију и импулсивност, да је исти базично анксиозан и сензитиван и осетљив на одбацивање, да за њега дуготрајни изражени стрес представља велику тешкоћу за његове капацитете за адаптацију, а које карактеристике личности немају **психопатолошка обележја**, али указују на могућност да он може испољити неодмерено, па и агресивно понашање у пролонгираним фрустрационо доживљеним ситуацијама, да се у време извршења дела налазио у једноставној алкохолној опијености те да је његова способност да схвати значај свога дела и могућност управљања својим поступцима биле смањене, али не у мери битног те у потпуности првостепени суд прихватио дати налаз и мишљење, а од стране браниоца окривљеног се евидентно неаргументовано покушава довести у питање валидност изведених доказа а посебно налаз вештака психолога др Иване Савић, чији налаз је првостепени суд дакле као налаз вештака у саставу тима првостепени суд у потпуности прихватио као веродостојан, јер је стручан и објективан и о чему првостепени суд у потпуности дао јасне и ваљане разлоге које прихвата и овај суд.

У односу на наводе у жалби браниоца окривљеног да вештак није успео да се изјасни прецизно да ли се ради о вољном убиству или афективно-импулсивном, већ да је негде између што је по становишту одбране недопустиво, у домену налаза вештака психијатријске струке и није да се изјашњава у односу на виност окривљеног него само у односу на способност схватања значаја дела и могућност управљања поступцима, на шта се неосновано жалбом браниоца окривљеног покушава довести у питање.

Надаље несумњиво да је првостепени суд утврдио све одлучне чињенице које су међусобно логички повезане имајући у виду како исказ оштећене ББ, исказ сведока ВВ, ГГ, дато медицинско вештачење у односу на задобијене повреде и узрок смрти код сада пок. ЋЋ и ЖЖ, те број пројектила испалиених из ватреног оружја према ББ односно да је погођена са најмање три а могуће и са пет пројектила имајући у виду дати налаз како вештака медицинске струке тако и вештака балистичара тако да сви напред наведени докази а које је првостепени суд правилно оценио несумњиво представљају тако логично повезани круг и да са пуном сигурношћу упућују на једини могући закључак да је окривљени АА извршио кривична дела која су предмет оптужбе и да се изведеним доказима искључује било каква друга могућност од оне коју је утврдио првостепени суд.

Иначе у жалби браниоца окривљеног, осим истакнутог се и не указује на постојање неке чињенице, околности или доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда и који би доводили у сумњу правилност таквог закључивања, већ се у суштини само износи сопствена оцена истих чињеница и околности које је првостепени суд имао у виду и по налажењу овог суда као жалбеног правилно оценио и за своје закључивање дао јасне, логичне и за овај суд у свему прихватљиве разлоге.

Апелациони суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон када је окривљеног АА огласио кривим и то: прво за кривично дело тешко убиство из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а и за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст.5 у вези ст.1 истога члана КЗ-а, разлоге првостепеног суда дате у том правцу као јасне, логичне и уверљиве у целисти прихвата и овај суд, стога се неосновано жалбом браниоца окривљеног побија првостепена пресуда и због повреде Кривичног законика.

Испитујући одлуку првостепеног суда о казни Апелациони суд налази да је жалба јавног тужиоца основана, а да су жалбени наводи браниоца окривљеног неосновани. Основано се жалбом јавног тужиоца указује да околност коју првостепени суд ценио као олакшавајућу односно побуде из којих је извршио кривично дело, односно његово незадовољство својим материјалним приликама као и исходом парничног поступка те несумњива испуњена упорност и безобзирност приликом извршења дела поготово у односу на ББ имајући у виду број устрелних односно прострелних рана, а да наведене околности не представљају битно обележје кривичног дела имајући у виду одредбе члана 419 став 1 и 2 ЗКП-а обзиром да су у чињеничном опису кривичног дела описане радње извршења кривичног дела из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а, а које чињенице се основано жалбом јавног тужиоца указују да се исте имају ценити као отежавајуће, а не као олакшавајуће како то погрешно ценио првостепени суд, док остале наведене олакшавајуће околности да је окривљени отац петеро деце, незапослен и до сада неосуђиван евидентно немају онакав карактер и тежину коју им даје првостепени суд. Дајући свим наведеним околностима онај значај који у случају окривљеног АА и заслужују, а усвајајући жалбу јавног тужиоца од стране овога суда за кривично дело тешко убиство из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а утврђена казна затвора у трајању од 40 година, а као правилно утврђена узета казна затвора у трајању од две године за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст.5 у вези ст.1 истога члана КЗ-а, те даљом применом одредби чл. 60 ст.2 тач.1 КЗ-а окривљени АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, налазећи да ће се са овако изреченом јединственом казном, а која је у потпуности у складу са степеном кривице окривљеног и тежини учињених кривичних дела осварити сврха изрицања сходно чл. 42 КЗ-а, не само са гледишта

специјалне превенције у односу на самог окривљеног да се убудуће клони вршења оваквих и сличних кривичних дела, него и генералне превенције у односу на друга лица да се клоне вршења оваквих и сличних кривичних дела. Обзиром на напред наведено жалбени наводи браниоца окривљеног ради утврђивања блаже казне од утврђене за кривично дело из чл. 114 ст.1 тач.11 КЗ-а се показују неоснованим.

Неосновано се жалбом браниоца побија првостепена пресуда у односу на трошкове кривичног поступка у овом делу првостепени суд је у потпуности дао јасне и ваљане разлоге на страни 25 образложења првостепене пресуде које у потпуности прихвата и овај суд а жалбени наводи се показују неоснованим нити се у овом делу доводи у питање правилност и законитост првостепене одлуке.

Како с обзиром на све напред наведено су основани жалбени наводи јавног тужиоца, којима се првостепена пресуда побија, жалбени наводи браниоца окривљеног неосновани сходно одредбама чл. 459 и 457 ЗКП-а Апелациони суд у Новом Саду, одлучио је као у изреци ове одлуке.

Записничар

Анита Лончарић

Председник већа-судија

Душан Војновић

З.т.о.: